

Het is zover!

De verstokte Murphyfans onder ons hebben er zo lang reikhalzend naar uitgekeken dat ze tegenwoordig allemaal iets van een giraffe weghebben. Behorend tot de meer flexibele geesten onder de lezers halen ze daar hun hoge schouders voor op. Murphy heeft ze al eerder laten zien dat niets is wat het lijkt. Wat voor wijze les zou Mur nu weer in petto hebben?

Een ware vriend is hij geworden, die Murphy, een heerlijk verwarrend en gecompliceerd neurotisch wezen.

Wel, wat dat betreft krijgen wij Murphianen dubbel en dwars waar voor ons geld, want wonder boven wonder is er in dit laatste deel van de trilogie, *Murphy Slaw*, sprake van twee Murphy's! Twee werelden, zo verschillend als het maar zijn kan, en Murphy zelf is, getekend door het lot dat bij beiden even bepalend als verschillend is, enerzijds smurf en anderzijds murw, als ik het zo samen mag vatten. Verder waag ik me daar niet aan, dit boek is niet na te vertellen. *It gets lost in translation*. Het is een avontuur dat je aangaat, een duizelingwekkende ervaring.

Bovenal kan ik het zowel iedere gevoelige ziel, als de meer door de wol geverfde cynicus van harte aanbevelen. Er is maar één Murphy Slaughter. God zij dank, dat dan weer wel. Heel inspirerend en herkenbaar, in allerlei gelaagdheden, verworvenheden en verworpenheden. Verwondering is de sleutel.

Als je nog geen Murphyfan was, dan word je het met dit lijvige boek. *Murphy Slaw*. Je leest het in één adem uit of je snoept iedere avond een stukje, genieten blijft het.

Reken maar dat je zijn andere boeken ook gaat lezen. Of weer gaat lezen. Hoewel het geen makkelijke kost is, wacht je een kostelijke, unieke ervaring. De taligheid, de woordpareltjes die je bijblijven, de lenige verhaallijnen die elkaar kruisen en patronen vormen. Er wacht werkelijk een caleidoscopische beleving, dat mag de lezer van me aannemen.

Het raakte me en liet me niet los.

En nog lijkt het alsof i (Murphy dus) over mijn schouder meekijkt en m'n leven beïnvloedt. Van mij maggi en mutti. Zijn murphygenetische veld is positief en sterk.

Als ouwe jezuït eindig ik met:

*Ach, was er maar Murvier
dan bad ik en vloog ik
ook zonder brevet.*

Maar de apotheose is echt hier.

Matthew Menhir

NOMEGASCENE, (Lit. Suppl.)

New York